

AJUNTAMENT DE LES BORGES DEL CAMP

**Festa Major
en honor de la
Mare de Déu de la Riera
1984**

**Salutació
Parlament de benvinguda**

Jordi Pujol i Soley
President de la Generalitat de Catalunya

Salutació a la Mare de Déu de la Riera

(Incomplet)

(...)

Per altra banda, també anys que quan heu vingut aquí, heu vist desgràcies grosses, no pas petites ni familiars, i que a l'endemà, us heu en tornat al vostre santuari trista: aquells anys de males collites, o bé anys de gana, o bé hi va haver uns anys que els fidels borgencs us parlaven d'una passa terrible que els matava els ceps i els enfonsava en la misèria. Hi va haver anys de pestes, hi va haver anys de guerres, i pitjor encara hi va haver anys de guerra entre germans, i no són pas tan llunyans, de discussió de desunió, d'odi, de rancúnies...

I després hi ha hagut anys bons també. Per exemple fa molts i molts anys, fa dos-cents anys, més de dos-cents anys, vau baixar un any i us vàreu trobar en què la gent de les Borges havia fet una església nova, un temple nou. Us vau trobar amb anys de riquesa, anys de benestar. Hi va haver tota una època en què cada any quan baixàveu, Vós que podeu veure en la fosca, doncs vèieu que aquí a les muntanyes del voltants cada vegada els bancals, les vinyes i les oliveres estaven més amunt, que la gent cada vegada treballava més terra i cada vegada podia anar adquirint més benestar.

Anys plens de bones iniciatives -iniciatives culturals, iniciatives cíviques, iniciatives de convivència en el poble de les Borges-, anys de creixement de la llibertat. També hi ha hagut anys que l'endemà us heu pogut en tornar al vostre santuari, no pas amb el cor trist, sinó amb el cor lleuger, amb el cor alegre.

Vós, Mare de Déu de la Riera, heu estat el notari de la vida del poble de les Borges, del teixir i del desteixir, de veure com ara les coses van endavant després endarrera, d'aquest anar fent de mica en mica, una realitat de poble. N'heu estat el notari. També heu estat la inspiradora, n'heu estat una font d'energia, Vós, la Mare de Déu en general i la Mare de Déu de la Riera, sou una mestra d'energia.

Perquè d'on ve l'energia dels homes? L'energia dels homes no ve de les lleis, no ve dels decrets, no ve dels parlaments, no ve dels polítics, no ve dels savis, no ve dels economistes. L'energia dels homes ve de les conviccions fondes, l'energia dels homes ve de les fidelitats. I un home és tan més home, és tan més persona, una persona és tan més persona, com més capacitat és de fidelitat.

I destacaria allò que dura més que nosaltres, i d'allò que és més important que nosaltres, d'allò que val més que nosaltres, i moltes vegades això és el fruit de la humilitat, no de la supèrbia, no de la saviesa, no del poder, sinó de la humilitat, de la tendresa, de la compassió, de l'efecte, de tot allò del qual Vós, la Mare de Déu de la Riera, en sou mestra.

I un poble sense fe, un poble sense conviccions, no fa feina.

Un poble sense fe, un poble sense conviccions, no va endavant.

Vós sabeu prou bé que hi ha gent que us estima aquí a les Borges, però que en realitat potser no ho creuen tot allò que Vós representeu, que representeu per exemple pel vostre fill, però si que en canvi creu, en tota aquesta manera de ser, en tota aquesta tendresa forta, totes aquestes conviccions fondes, en tot això que us deia abans en aquesta capacitat de fidelitat, que Vós, millor que ningú, vàreu encarnar el seu dia fa 2000 anys i encarneu avui encara.

I enguany, enguany, Mare de Déu de la Riera, què trobareu a les Borges del Camp?

I com hi trobeu a la gent de les Borges del Camp?

Us diran que hi ha problemes, que hi ha inquietuds, que hi ha incerteses, que hi ha crisi... Us diran alguns, i tindran raó, que algunes collites no han estat prou bones. Però a mi em sembla, Mare de Déu de la Riera, que enguany és un d'aquells anys, en què més aviat us en podeu anar a la vostra ermita demà, amb el cor lleuger. No pas perquè tot vagi bé, no pas perquè tot sigui fàcil, no pas perquè no hi hagi núvols a l'horitzó, que n'hi ha, sinó perquè en darrer terme haureu constatat, que se suma més que no es resta, i que de fet, hi ha molts elements positius en la vostra gent de les Borges i la vostra gent de tot Catalunya.

Perquè haureu constatat, que es manté la fidelitat d'aquest vostre poble de les Borges, les Borges del Camp, que es manté fidel a Vós d'ençà de fa segles, i que a través vostre es manté fidel a la tradició i a la terra, i es manté fidel a la pàtria. I tot això és bo, i haureu constatat que manté també aquell esperit feiner, aquell esperit d'anar per feina, aquell esperit de fer coses, aquell esperit de treball, aquell esperit d'esforç, aquella idea de què les coses no ens en són regalades, res, en cap terreny, ni la Gràcia, ni de llibertat, ni tot el que el vostre fill va fer fa 2000 anys en Ell que era Déu, no li va ser regalat, ni a Vós, que éreu la seva Mare, no us va fer res estalviar.

I aquest esperit que es l'esperit de l'esforç de la feina, del sacrifici... Aquest esperit la gent de les Borges, la nostra gent de Catalunya, el té i per això treballa la terra que no és pas tan rica com això i que potser és una sort que no ho sigui perquè obliga més i l'esforç ennobleix, en canvi la facilitat degrada.

I aquest esperit de la feina, de l'esforç, de la superació, que és l'esperit de llibertat, perquè la llibertat mai no és regalada, els qui es pesen que la regla de la llibertat és un dot que tenen, la perden, i aquest esperit la gent de les Borges, enguany i jo en puc donar per mansa, Mare de Déu de la Riera, que la gent de les Borges el té.

I té, i també això us farà anar amunt amb el cor alegre, i amb el cor lleuger, aquest esperit de la festa que com deia abans en els vostres fills de les Borges els hi deia que només hi ha un bon esperit de la festa allà on s'ha treballat, allà on hi ha un bon esperit de la feina i de l'esforç

I la festa què vol dir? vol dir joia vol dir alegria, vol dir xivarri, però vol dir, per damunt de tot convivència, quan hi ha festa, hi ha una sola festa, quan en un

poble hi ha una sola festa i una bona festa és que hi ha un bon esperit de convivència i això no sempre ha estat així, però això ara és així, gràcies a Déu ara això és així, i això és bo pel poble i serà motiu demà, repeteixo, de us en torneu a la vostra ermita amb el cor alegre.

I tot això, la fidelitat, la convivència, la llibertat, l'esforç que ennobleix, dona base a l'esperança. A l'esperança vostra i a l'esperança de tots nosaltres criatures humils, tot això dona base a la nostra esperança.

Per tant no sou només Vós, Mare de Déu de la Riera, qui heu de tornar demà amb el cor lleuger a la vostra ermita, sinó que ens heu de fer comprendre a tots, i a mi m'agradaria saber trametre aquest missatge, de què tots, malgrat problemes, dificultats, tot el que vulgueu puguem tenir dret, tenir marge per l'esperança.

I finalment, Mare de Déu de la Riera, enguany, ja m'imagino que Vós ho sabíeu, però si no fos per la vostra sapiència especial, us hauria sorprès potser, Vós enguany aquí a les Borges mi trobeu a mi, convidat pels borgencs. Jo com a president de Catalunya, d'aquest poble que sempre ha estat amarat de l'esperit marià, de l'esperit de la Mare de Déu. Es podrà pensar això o allò, es podrà creure amb això o amb allò, es podrà ser més o menys participant en la fe cristiana, això es un altre tema, però ningú a Catalunya podrà negar que aquest nostra país, a traves del segles s'ha anat configurant, s'ha anat conformat, s'ha anat fet molt, en molt bona part precisament a través del vostre esperit, i aquí ens trobem amb aquesta Mare de Déu de la Riera, però Vós sabeu, i això no us disminueix en res, que a Catalunya ni ha tantes i tantes de Mares de Déus com Vós: la de Montserrat, la de Núria, la de Misericòrdia aquí mateix a Reus o la de la Serra a Valls(?) o la de la Cinta a Tortosa... O la meua, la del meu poble, el santuari del meu poble, el santuari de l'ermita de Premià de Dalt, totes amb Vós conformant, en aquest esperit marià, el nostre poble.

I quin es aquest esperit? És l'esperit de la tendresa, és l'esperit de la dolcesa, és l'esperit de la compassió, és l'esperit de la llibertat. No és l'esperit de la intolerància, no és l'esperit de la imposició, no és l'esperit de la violència, no és l'esperit de la força. És l'esperit, repeteixo, de la tendresa, és l'esperit de la fe, es l'esperit de la convicció és aquest esperit.

I aquest esperit de vegades sembla feble, i la verge sembla feble, i l'infant sembla feble, i sembla que estiguin abandonats, i sembla que els poderosos, sembla que els violents, sembla que els forts, que en el sentit més humà mi més material de la paraula, hagin de guanyar, i també de vegades aquest vostre poble de Catalunya pot semblar indefens, pot semblar menys fort que altres, pot semblar submís, però en darrer terme aquesta força que ve de la tendresa, de la compassió de l'afecte, de l'amor, aquesta força en darrer terme s'imposa.

Jo us vull demanar avui, com a President de la Generalitat en primer lloc pel poble de les Borges, però també us vull demanar per tot Catalunya, que avui totes les nostres Mares de Déu trobades vetlleu perquè l'esperit de Catalunya sigui l'esperit de la tendresa, de la fortalesa tendra, de la compassió forta com

vulgueu, sigui aquest esperit que per dintre dels homes va actuant, de mica en mica, com un foc lent i ens arriba a conformar amb una força, autènticament forta. Que això sigui així pels homes de les Borges, que això sigui així per tots els homes de Catalunya

I que de l'alegria del qual jo n'estic segur, Vós retornareu demà, a la vostra ermita de la Riera sigui l'alegria que inundi tots els nostres cors i que ens faci més decidits, més valents, més eficaços en la nostra acció de construir un país, de construir un poble, les Borges, de construir una pàtria Catalunya, en la qual tots i puguin conviure amb aquest esperit de tendresa, de convivència, de mutu respecte que Vós ens heu ensenyat.

(Transcripció de Rosa Pàmies i Vilà d'una gravació videogràfica d'Agustí Pàmies i Freixas)